

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Ὁ κ. Α. κατέρχεται ἐφ' ἀμάξης τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης πτύει ἀριστερόθεν καὶ ἀφροστεφῆς δρόσος κατακλύζει τὸν κ. Α.

— Πρόσεχε δὲ ἀμαξά.

— Πέρασε δεξιά, ἐγὼ φτίνω πάντοτε ἀριστερά.

Καὶ ὁ κ. Α. σπογγιζόμενος ἀποσύρεται πρὸς τὰ δεξιά...

* *

Ἐν τινι δείπνῳ ὁ κ. Β. ἐπιπίπτει λαῦρος κατὰ πινακίου ἰχθύων, ἀφίνων ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν μόνον.

— Ἀλλὰ, κύριε, τῷ λέγει δειλῶς ὁ παρακαθήμενος, ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰ ψάρια.

— Ἀ! Οὐδέποτε ὅσον ἐγώ.

* *

Ὁ κ. Γ. ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς Ἀθηναϊκῆς Δέσχης εὐρίσκει τὸν ζωμὸν πολὺ ἀλμυρὸν καὶ ρίπτει τὸ πινάκιον πληγῆς ἐτι διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κήπον.

Ἡ κυρία μετὰ μοναδικῆς ψυχραιμίας ἐγείρει τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ τραπεζομανδύλου μετὰ τοῦ περιεχομένου των, καὶ τὰ ἀποστέλλει διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πρὸς τὸν ζωμόν.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, οὐρλιάζει ὁ κύριος.

— Ἐνόμισα ὅτι ἤθελες νὰ φάγῃς εἰς τὸ περιβόλι.

* *

Ὁ νεαρὸς Δ. γνωστὸς ἐπὶ ζωηρότητι ζητεῖ παρὰ τῆς μητρὸς του ἑκατὸν φράγκα.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμῃς;

— Ἐχῶ προσκαλέσει μερικοὺς φίλους μου νὰ φαμε.

— Δὲν σοῦ δίδω.

— Αἱ μὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρεται πλέον, πρέπει νὰ τε-

Εἶχον νὰ ἐξέλθω τοῦ φρενοκομείου ἑνδεκα μῆνας, δώδεκα ἡμέρας, πέντε ὥρας καὶ τριάκοντα δύο λεπτά! Εἶναι λοιπὸν εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃτε πόσον εὐχαριστήθην εὐρεθείς ἐλεύθερος εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐλευθέρως θεωρῶν τοὺς ὁμοίους μου. Θέλετε νὰ μάθητε τί ἀπέντησα ἅμα ἐξῆλθον τοῦ φρενοκομείου; Πρεσβεῖαν ἐν στολῇ μεταβαίνουσιν παρὰ τῷ μονάρχη. Κατελήφθην ὑπὸ σπασμωδικῷ γέλωτος καὶ θυμοῦ ἐν ταῦτῳ. Γέλωτος, διότι ἐνεθυμήθην δυστυχῆ τινα, ὅστις ἦτο ἐν τῷ φρενοκομείῳ πάσχων τὴν οὕτω δὴ καλουμένην μεγαλομανίαν καὶ οὗ τὸ στήθος ἦτο πάντοτε πληγῆς παρασῆμων, ἃ κατεσκεύαζεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Θομοῦ δὲ, διότι αὐταὶ αἱ χρυσαὶ στολαὶ καὶ τὰ παράσημα τρελλαίνουσι τοὺς στενοκεφάλους. Φρονῶ, ὅτι ὁ μέγας Δαρβίνος ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κατὰγεται ἀπὸ τοῦ πιθήκου, ἀφοῦ εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐνδεδυμένον ὡς ἐνδύουν τοὺς πιθήκους. Βλέπετε τοὺς πιθήκους πόσον χαίρουσιν ὅταν ἐνδύουσιν αὐτοὺς μὲ χρυσᾶ ἐνδύματα καὶ τοὺς βάλλουσι παράσημα; Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον; Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη τὸ γελοιοδέστερον ζῶον.

Οἱ ἔξυπνοὶ ἐνδύονται μὲ χρυσᾶ καὶ βάλλουσι παράσημα διὰ νὰ γελᾶσιν τοὺς ἡλιθίους. Οὗτοι μὲ θαυμασμὸν βλέπουσι τὰ χρυσᾶ ἐνδύματα. Κάπου κάπου δὲ εὐρίσκονται καὶ τινες, οἵτινες γελῶσι καὶ μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ.

Λειώση αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις· εἶμαι ἐκτεθειμένος. Καὶ ὁρμῶν ἐκτός, αὐτοῦ ἀρπάζει δύο πιστόλια ἐκ τοῦ τοίχου κρεμάμενα. Δυστυχῆ, τί θὰ πράξῃς, ἐρωτᾷ συγκεκινημένη ἡ μήτηρ.

— Τί θὰ πράξω νὰ, θὰ... τὰ πωλήσω...

* *

Ἐν τινι αἰθούσῃ συνομιλοῦσι περὶ ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ Ἀσκληπιαδῶν. Εἶς

— Εἶδате ποτὲ ἱατρὸν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τινος;

Πάντες σιωπῶσιν.

Αἶφνης ὁ κ. Ε.

— Μάλιστα, γνωρίζω ἓνα, λέγει. Ὁ πελάτης τοῦ διήρητο ἐποχούμενος· οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουσι, καὶ ὁ ἱατρὸς ὅστις ἦτο τυχαίως ἐκεῖ ἀρπάζει τὰ ἡνία, καὶ οὕτω σώζει κατὰ πάσαν πιθανότητα τὴν ζωὴν τοῦ πελάτου του.

Κώνσταμα.

20

Βαρβάτοι ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδι ψύλλων ζυγισθέντες ἐσχάτως ἔδωκαν βάρος 2 κόκκων. Νέμονται δὲ τὸ σῶμα ἐκάστου στρατιώτου κατ' ἐλάχιστον περὶ τοὺς 600, ὥστε ἡ ψυλλικὴ ἐκάστου λόχου δύναμις ἀνέρχεται εἰς 150,000 χιλ. ἡ τοῦ τάγματος εἰς 600,000 καὶ ἡ τοῦ ἐν Χαλκίδι στρατοῦ συμποσσομένου εἰς 6,000 εἰς 3,600,000! Τὸ ὑπ' αὐτῶν κατ' 24 ὥρας ἀφαιρούμενον αἷμα ἀνέρχεται εἰς 360 χιλ. κόκκους ἢ 6,000 δρ. ἢ 15 ὀκ. αἵματος. Εἰς 2 δὲ ὁκάδας περίπου ὑπολογίζεται τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ὡστε οἱ ψύλλοι ἀφαιροῦσι 7 ἀνδρῶν τὸ αἷμα ἑκατὸν ἡμερονύκτιον. Ἄν δὲ ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἐν ἐν Χαλκίδι ὁ στρατὸς εὐρίσκεται ἀνω τῶν οὐο μηνῶν ρεπεί, ὅτι 420!!! ἀτόμων τὸ αἷμα ὑπέκλεψαν οἱ φοβεροὶ οὗτοι Βελέντζηδες.

* *

Τώρα εἰς τὸν δέκατον ἑννατον αἰῶνα, καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν ζητοῦσι νὰ ἐκθρονίσωσι, καθ' ὃν καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν περιφρονοῦσιν ἀφαιροῦντες ἐκ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ οὐσιωδέστατα ὄργανα, καθ' ὃν ἀποδας πέμπουσι τοὺς αὐτοκράτορας εἰς τὸν τάφον, καθ' ὃν βαφτίζουσι πεθαμένους τοὺς Littré, καθ' ὃν ὅλοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ δμῶσι καὶ νὰ γράφωσι, καὶ κατ' αὐτὸν λέγω ἀκόμη τὸν αἰῶνα, χρωματισμένοι καὶ χρυσωμένοι, ἐξέρχονται οἱ μεγαλοφρεῖς ἄνδρες, οἵτινες βεβαίως κατὰ τοὺς ἀνθρωπολόγους, διὰ νὰ ἐξέρχωνται οὕτω, ἔχουσιν ἀσθενῆ μοῖραν τινα τοῦ ἐγκεφάλου των. Ἀποσκορακίσате τὰς τοιαύτας γελοίας ἐνδυμασίας καὶ ἐξεῖς, προϊστορικῆς βαρβαρίου ἐποχῆς κληρονομίας, καὶ μιμηθῆτε τοὺς Ἀμερικανούς, οἵτινες εἶναι οἱ ἀνθρωπότεροι τῶν ἀνθρώπων.

* *

Ἐνῷ ἔλεγον ὅσα ἀναγιγνώσκεις, ἀναγνώστα, περιπατῶν, ὁ δδηγός μου πληθιάσας με μοὶ λέγει: Βλέπεις τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν γρατῶν; Κάτι τι ζῶν πρέπει νὰ κρατῇ σκεπασμένον. Καὶ ὁντως ἐκράτει ἡ πανοῦργος γρατᾶ βρέφος. Δὲν τὸ εἶδον, ἤκουσα ὁμῶς τοὺς κλαυθμηρισμούς του. Τί κρα-